

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. VII. Res particulares in quibus exerceri debet mortificatio amoris erga cognatos; & quis modus eos amandi

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

uenti Patrem suum, & matrem suam: quia tunc succedit ipsemet Dominus in locum Patris & matris, excedens millies parentes terrenos, vt supra est dictum. Si enim Dauid dixit: *Pater meus & mater mea dereliquerunt me: Dominus autem assumpsit me*: quanto amplius suscipiet & proteget eos, qui non expectarunt, vt parentes eos relinquerent; sed ipsimet eos dereliquerunt: vt reciperent se sub alas sui Saluatoris? Et si Isaias Deo dicit: *qu tu Pater noster, & Abraham nesciuit nos, & Israel ignorauit nos*: quanto magis eorum erit pater, qui ipsi nolunt patres suos agnoscere, vt solum ipsum patrem agnoscant? erga eosdem adimplet Deus eminenter, quod per eundem Prophetam dixerat, quod *portaret eos in utero suo, & gestaret in suis visceribus. Et usq; ad senectutem, & usq; ad canos eos ita portaret, vt vice obiret domus, cella, lectica, ac tentorium; & omnium: quia omnes in ipso habet. Ex quo fit, vt Religiosus quicquid amoris erga suos parentes habebat, conuertere debeat in amore Patris sui caelestis: ne solum amore, quo omnes Christiani tenentur; sed alio affectu centies ac millies teneriori, affectuoso, & efficaci, quam ille fuerit: quo carnales parentes diligebat, in quorum locum ipsum CHRISTVM in Patrem accepit.*

CAPVT VII.

RES PARTICVLARES IN QUIBUS EXERCERI debet
mortificatio amoris erga cognatos; & quis modus
eos amandi.

EX DICTIS in proximo capite sumere debent Religiosi arma quibus sese à tentationibus defendant, quas caro & sanguis adfert, vt eos retrahat ad amorem eius, quod semel reliquerunt: apponentes securim ad radicem earum; vt memoriam & inutilem sollicitudinem deponant rerum omnium, quae ad parentes suos spectant. Nam (vt S. Basilus dixit) magnum est perfectionis impedimentum recordatio vitae superioris, & personarum ac rerum quas in ea deseruerunt. Et donec Sancto quodam eorum odio ex memoria deleantur; non est securitas, neque plena perfectio: vt Religiosus (ait S. Bernardus) sit similis Melchisedech de cuius Patre & matre nulla est memoria in mundo.

Hoc ostendendum est in primis, deponendo omnem eorum, aliquid de illis cognoscendi, illis scribendi, aut literas ab eis accipiendi: dicentes cum Apostolo *a non iudicauit me scire aliquid inter vos, nisi Iesum Christum, & hunc crucifixum*. Huius recorder, reliquorum omnium obliuiscor: nec volo me-

moriā

Psal. 6. 10

q. Isa. 63. 16.

1 C. 46. 4.

Reg. 32. 6.

Fufis.

c c

c c

c c

In specul

Monachoru

II.

1. Cor. 1. 2.

Lib. 1. c. 32.

moriā meam illis occupari. Quod si quæ literæ ex patria ad eum mittantur, imitetur saltem affectu & desiderio, quod fecit Monachus ille, de quo refert Cassianus: quod, cum per quindecim annos valde fuisset collectus, tandem accepit magnum cumulum literarum à parentibus & amicis suis, & antequam eas aperiret, sic intra se cœpit cogitare: quot cogitationes in me excitabuntur lectione harum literarum, quæ me vel ad inanem lætitiā, vel ad inutilem tristitiā prouocent? quamdiu memoria eorum, qui literas scripserunt, quietem turbabit orationis & contemplationis meæ? Et quando tandem cessabit turbatio spiritus mei, & quietem eius recuperabo, quam habebam, si aditum præbuero cogitationibus ac desiderijs, quæ incident videndi, alloquendi, quos iamdiu reliqueram? Certè parum mihi profuerit, qui illos corpore reliquerim, si corde & cogitatione apud illos maneo. His considerationibus decreuit fasciculum illum nō aperire, sed in oclusum projicere in ignem, dicens: istuc ibitis cogitationes de patria meæ omnes, istuc comburemini: ne me cogatis rerum meminisse, quas dudum fugi. simile quid fecit N. P. S. Ignatius alia occasione: Et multæ esse possunt, in quibus esset actus valdè heroicus idem facere. Siquidem, S. Hieronymo teste purus amor nec literas admittit, nec dulces scedas, nec munera, aut denaria mollia.

S. Bern. ser. 61. ad soror.

2.

b Galat. 1. 15

DEINDE ostendenda est hæc auulsio in eo, quod propensio ac desirium eos visitandi & alloquendi planè deponatur, nec solum facultas ad id petenda non est, sed quantum in se erit, potius repugnandum: solatium suum in eo solo ponens, quod ipsi incumbit, sicut S. Apostolus, qui de se ipso dixit: *cum placuit ei, qui me segregauit ex utero matris meæ, & vocauit per gratiam suam, continuo non acquieui carni & sanguini*: Sed ad id ad quod eram vocatus attendi. Cogitet itaque Religiosus, se mortuum esse parentibus suis, & parentes ipsi; & se mundo crucifixum, & mundum ipsi: & cum in vita sit mortuus; ne faciat, cum spiritus detrimento, quod post mortem facere non posset, Nam (vt S. Thomas ait) ciuilis mors suæ Professionis, illum ab omni cura parentum excusat.

1. 2. q. 101. a.
4. ad 4. 59
189. ar. 5.

3.

c Luc. 2. 49.

d Mat. 10. 37.
Serm. 15. in
Psal. 118.

ET HINC sequitur tertium, in quo hæc separatio est ostendenda, vt scilicet omnes curas, & temporalia parentum & cognatorum negotia à se abiciat, dicens cum Christo Domino nostro: *in iis qua Patris mei sunt, oportet me esse*: hoc est, nolo occupari alijs rebus, quàm Dei: qui est vnicus Pater meus. Quod si carnales parentes obiecerint, ipsum teneri illos diligere, respondeat: te magis teneri ad Christum amandum, qui est præstantior Pater, ipseque dicit: *qui amat patrem aut matrem plus quàm me: non est me dignus*: & ita cum S. Ambrosio dicat: tempus amandi & tempus odio habendi: diligam vos in eo quod est Christo conforme; oderim verò quando me ab eis obsequo

lequo

sequo retrahere, volueritis, quod si obiecerint, teneri eum ipsis obedire; respondet cum S Petro: *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* Et vt S. Bernardus dixit: solus ipse Deus in causa est; cur non obediamus parentibus, cum nos ad Religionem vocat, & idem est causa, ne ad eorum voluntatem descendamus, cum detrimento Religionis. Quod si conquerantur, dicant que esse crudele, illos contristare: respondeas cum Sancto Hieronymo: Si tristatur parens: Christus laetatur; si, qui sunt cognati, plangunt: Angeli laetantur & cantant. Nolo Christum Dominum eiusque; Angelos contristare, vt parentes & amicos exhilarem. Quod si etiam pro se adferant, se indignere ipsorum operâ; esseque quoddam genus fidem abnegandi, eos deserere: respondeas cum sancto Basilio: Apostoli sententiam pertinere ad viuentes; non verò ad mortuos. Hi enim liberi iam sunt à cura domesticorum, cum alij sint, qui eam curam gerant. Quod si replicent, vt saltem accedas ad mortem parentis, & eius funus: respondeas cum Sancto Chrysostomo. Christum id prohibuisse cuidam suo discipulo. Nam post funus aperitur testamentum, & agendum de mandandis executionibus, quæ in eo sunt præscripta de legatis, de bonorum temporalium distributione; & sic immisceretur in mille alias curas; & negotia huius mundi eius sunt conditionis, vt vnum alterum trahat; & hoc alia multa. Quare cum Religiosus vnum suscipit expediendum, sensim inserit se & intricat reliquis omnibus: nec minùs conqueruntur parentes, si vel vltimum negligat expedire; quàm si primum prætermisisset. Quare expedit potius omnia relinquere. Ne eueniat quod asserit Isidorus: quod multi Monachi propter amorem parentum sese implicant non solum curis terrenis, sed etiam litibus apud tribunalia; & propter temporalem amicorum suorum salutem, iacturam faciunt animarum suarum, & propter commoditatem cognatorum recedunt ipsi ab amore Christi.

NON TAME N existimandum est, propter ea quæ diximus, velle nos aliquid contra præceptum naturale amandi & honorandi parentes: vnum enim præceptum non potest alteri esse contrarium; nec vna virtus alteri aduersari; licet maior exaltet minorem; & amor charitatis amorem naturæ perficiat. Et qui dixit, vt odio habeamus parentes, non voluit (vt S Gregorius explicat) hoc mandare: vt mali aliquid illis optemus; sed vt eos minus quàm Christum; & quàm nostram salutem ac perfectionem diligamus: idque non amore inordinato; sed carnali amore in spiritualem commutato: honorando illos (vt ait Sanctus Thomas) more Religioso, & iuxta nostram Statum: orando pro eis reuerentiam exhibendo, & spiritualibus eorum necessitatibus, cum operâ nostrâ in eis constituti indigent, assistendo; imò etiam in temporalibus, cum illa graues sunt; nec sunt alij, qui subuenire

e Act. 5. 29.
Epist. III.

Epist. ad Euan-
gelium Ma-
ttheum.

C. 1. cit.

Hom. 28 in
Matth.

Apud S. Do-
nauent. l. 1.
Phar. 3. 32
et lib. 3. c. 27

S. Th. 2. 2.
q. 101. A. 4.

Homil. 3 in
Euangelio.

q. 2. q. 189.
a. 6.

Vide S. Bon.
lib. 11. Ph.
rit. c. 27.

”
”
”

f. Ioan. 19. 26

g. 1. Ro. 6. 12.
Lib. 7. c. 14.

h. Esc. 17. 12

illis possint. Id tamen fieri debet cum bona Prælatorum facultate, & purè ob Dei amorem & gloriam; & cum ea decentia, quæ sit Religioni conformis: nam cum eius detrimento nec pedem mouere debet Religiosus in gratiam parentum: si quidem nec pro vita propria tuenda licet detrimentum aliquod in anima pati. Quod confirmat S. Augustinus, dicens militi Christiana exhortatur nos, ut affectus carnales ingulemus: ita tamen, ut nolite nos esse parentibus nostris ingratos, cõtemnentes beneficia ab eis accepta. Custodiamus itaque ubique pietatem: hæc enim beneficia suum locum semper obtinent, ubi res maiores nos non obligant. Bonum huius rei exemplum dedit nobis Christus Dominus noster in cruce: ubi pietatem exercuit erga suam matrem & compatiens eius solitudini eam discipulo suo S. Ioanni commendauit: qui loco ipsius curam eius gereret. Non tamen eam vocauit *matrem*, sed *mulierem*: ut sic perfectionem ostenderet amoris spiritualis, à quo illa cura procedebat. Nec voluit ex cruce descendere, ut illam solaretur: eò quod pater eius iussisset, in ea mori: Docens Religiosos ita satisfacere obligationi suæ naturali erga parentes, ut non deserant vitam Cræcis, in qua Deus illos posuit: nec feruorem spiritus laxent, facientes per alios quod iuxta suum statum non possunt facere per seipos: & ostendentes magnam animam constantiam & animi fortitudinem, neque hanc ob causam emollescant. Meminerint (ut supra cum S. Gregorio diximus) se debere esse sicut illæ *vacca, quæ arcam testamenti uehebant*, quas amor filiorum *mutare* faciebat, non tamen retrocedere, nec ab inuicem separari, sed semper coniunctas *habebant in directum per viam qua ducebat Bethsames*, Religiosi enim ob naturalem amorem parentum & cognatorum non solum non debeat retrocedere, ut quæ reliquerunt recipiant, etiam si illis hoc valde sit graue; sed neq; debent seiungi aut discordiam aliquam propter hanc causam inter se habere; nec flectere viam suæ Professionis; aut voluntatem Superioris, ut eam ad suam trahant; nec sistere in progressu & feruore suorum exercitiorum: sed semper cum magna mutua animorum coniunctione debent in eis progredi, dirigentes iter suum in Bethsames, quod significat domum solis, ad obtinendam perseuerantiam in excelsa & perfecta vita, quam profitentur. Nam de iusto dicitur *homo Sanctus in sapientia manet sicut Sol*; & semper progreditur in die & cum luce: detestatur enim tenebras & tricas in suis negotijs.

Ex Quo apparet, quod negotia cognatorum nullus Religiosorum aggredi debeat proprio suo iudicio: quia facile potest existimare, amorem naturalem & passionem siue affectum, qui illum comitatur, oblectare iudicium rationis: ne rectè iudicet de necessitate ad ea attendendi: & sæpe necessariam iudicabit suam præsentiam, cum reuera non sit; sed possit ei negotio per tertiam personam subueniri. Ne igitur in hoc de-

cipitur

capitur præstat, id committere iudicio & consilio virorum sapientum, & qui non laborant aliqua passione: & præcipuè rem totam committere Prælati, per quos Deus ipsum gubernet, suamque voluntatem absque deceptione per eos manifestet. Propterea enim competit Religioni, quod sit *domus Salis*; in qua agitur cum claritate, tam ex parte subditi, quam Superioris. Alter enim libenter quærit clarè cognoscere Dei voluntatem; & alter eandem manifestare: quod omnia iuxta illam hant. Et quoniam Sathanas transfigurans se in Angelum lucis, decipere solet Religiosos zelosos, ut cupiant ire in patriam, consanguineos & amicos visitatum, cum aliqua spe eorum profectum promouendi; & in rebus ad salutem pertinentibus eos iuandis; neque in his tamen duci debet Religiosus, iudicio proprio: sed potius ex parte sua existimare debet, certius fore proprium detrimentum, quam aliorum commodum: aut (ut Cassianus ait) si quem fructum in aliis fecerit, fore cum maiori iactura sua: nam potentiores & efficaciores solere esse parentes ad filios post se trahendos, quam sint filij ad trahendos parentes. Nam CHRISTVS Dominus noster, quamuis tantus esset prædicator, & Propheta; paruum tamen fructum inter suos effecit: qui ipsum contemnentes, etiam audire dedignabantur, & scandalizabantur in eo: quare ipse dixit: *non est Propheta sine honore, nisi in patria sua, & in domo sua, & in cognatione sua.* Et cum in alijs locis multa edidisset miracula: *ibi tamen non fecit virtutes multas propter incredulitatem eorum.* Si igitur hoc euenit CHRISTO Domino nostro, qui nihil nisi cœlestis sui patris honorem quærebat: quid non potest vereri carnalis homo, qui inter suos cognatos cupit aliquam auctoritatem habere, & in honore apud eos esse? facile credi potest, eum non egregia & magna prodigia facturum, non solum ex parte ipsorum civium qui huiusmodi contreraneos minoris faciunt sed etiam ex parte sui: qui honorem aliquem ambiens, obicem apponit fructui, qui ex verbo suo poterat expectari. Committat igitur id totum providentiæ diuinæ, nec tale facinus proprio iudicio ac voluntate aggrediatur; sed Prælatorum. Et tunc potèrit ire securus, & incumbet Deo, exitus rationem habere.

DEINQUE Religiosus admodò viriliter carnalem amorem erga cognatos suos mortificare debet, ut neque ex eorum nobilitate, aut diuitijs enascescat; neque, quod illi sint ex communi plebe & pauperes erubescat: neque iactet honorifica illorum gesta; nec confundatur nimium ex infelicibus eorundem euentis: sed in vitroque casu studeat se in pace, silentio, & cordis quiete conseruare. Et similiter nec humilia suæ Religionis exercitia, negligat ex timore, quod consanguinei agrè ferent: neque hono-

Religiosus
consulat
prælatos.

Collas. 24. c.
3.

i Mat. 13. 57
& Mar. 6. 4

1 Iob. 31. 34

Grad. 3,

rifica munia appetat ob illorum honorem; sed in omnibus se gerat tanquam carni & sanguini mortuum; eum in modum, quo sanctus Iob dicebat: *Sed speltio propinquorum terxit me. Et non magis tacui, nec egressus sum ostium: quasi dixerit: nihili feci quod mei cognati me contemnerent, ed quod id facerem, quod debebam; neque quod illi contemnerentur, & nihili fierent: cuius contemptus particeps ego essem: sed in utroque tacui, & sustinui, nec meam quietem amisi: nam hanc in eo solo collocaui, ut placerem Deo: qui verus est Pater meus. O beatum Religiosum, cuius vita (ut Sanctus Iohannes Climacus ait) est continua quædam peregrinatio ad veram suam patriam, hoc est cælum: qui tanquam bonus peregrinus nihil aliud curat, quam ut semper progrediatur; nunquã desiderans in patriam suam, & ad carnales parentes redire: hic enim est modus quidam subsistendi, & retrocedendi, sicut fecit vxor Loth: sed semper ulterius progreditur, cupiens ad finem peruenire suæ peregrinationis, terram scilicet viuientium: vbi videbit Patrem suum cælestem & gaudebit cum suis fratribus, qui sunt ipsi beati: factians & implens sua desideria in æternum.*

CAPVT VIII.

PERFECTIO RELIGIOSORVM EX MORTIFICATIONE *excessum in agendo cum secularibus.*

MULTA EX PRÆDICTIS DE AMORE & familiaritate cum cognatis possunt etiam ad alios sæculares extendi, filios huius sæculi. Sed quoniam multi Religiosi ratione officiorum, & spiritualium, aut temporalium, muniõrum coguntur cum secularibus agere; & qui non in eremo, sed in locis vbi est hominum frequentia habitant, sæpius coguntur cum eisdem agere, aut ab eis visitari: visum mihi est operæ pretium aliqua documenta proponere circa mortificationem, & cautelam in agendo seruandam, & de perfectione qua id fieri possit, solum generalibus allatis; particularibus verò reiectis in eo tractatus, quos de huiusmodi ministerijs inferius instituemus. Et hinc discernere possunt Religiosi ab huiusmodi obligatione expediti summam curam, qua vitare & horrere debent, agere cum secularibus. Sæculares dico non eos, qui æquè sunt Deum timentes & viri spirituales, sicut ipsimet Religiosi; sed eos, qui in vita & moribus sunt filij huius sæculi, seruantque exacti-

Tomo 4.

sumè